

Allehelgen søndag

Tid og sted: Jerlev og Ødsted d. 5/11 kl. 17 og 19, 2017

Skriftlæsninger

Åb 7,1-17: Frelsen kommer fra vor Gud, som sidder på tronen, og fra Lammet.

Matt 5,1-12: Salige er de fattige i ånden... salige er de almindelige???

Salmevalg

732: Dybt hælder året

571: Den store hvide flok vi se

674: Sov sødt, barnlille

787; Du, som har tændt millioner af stjerner

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem:

”Salige er de fattige i ånden,

For Himmeriget er deres.

Salige er de, som sørger,

For de skal trøstes.

Salige er de sagtmodige,

For de skal arve jorden.

Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden,

For de skal mættes.

Salige er de barmhjertige,

For de skal møde barmhjertighed.

Salige er de rene af hjertet,

For de skal se Gud.

Salige er de, som stifter fred,

For de skal kaldes Guds børn.

Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed,

For Himmeriget er deres.

Salige er I, når man på grund af mig håner jeg og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.”

Prædiken

De døde ligger rundt om os, på den anden side af murene, på kirkegården. Kirkegården omkranser dette hus, kirken, der er et hus for fejringen af det almindelige liv, for fejringen af de største fester i menneskelivet og for vidnesbyrdet om den mand, der døde på korset, for at oprejse os alle sammen med ham på den yderste dag. Vi kalder også kirkegården for de dødes have, for kirkegården er fyldt med minderne om alle dem, der er gået bort. Og vi passer og plejer alle de små haver. Det er vigtigt for os, at her er pænt. Det er vigtigt for os, at når vi kommer til vores kæres gravsted, så er der nogen, der bekymrer sig om, at det er et smukt gravsted. Enten passer vi det selv, eller også gør graveren. Det er som om, at når vi passer på gravene, så passer vi også på de døde. Men jeg tror også, at vi passer på os selv, når vi bekymrer os om gravene. Historisk forskning peger på, at en kultur, der ikke tager sig af sine døde, går til grunde. Det er meget tankevækkende.

De døde ligger rundt om os. Som aske i en urne eller lagt i en kiste og begravet. Når vi går rundt på kirkegården, fortæller hvert gravsted en historie. Dem, vi ikke kender, fortæller måske kun en kort historie, men dem, vi kender, fortæller mange historier om et helt liv. Historierne forbinder os med de døde. Historierne minder os om, at i mødet med dem, der nu er døde, voksede liv frem – på godt og ondt. Der var gode dage, og der var tunge og mørke dage. Nogen gange fik de gode dage ekstra vægt og tyngde, fordi vi stred os igennem de mørke dage sammen; kærligheden blev dybere, venskabet fik nye facetter, og forholdet blev stærkere. Andre gange voksede de mørke og svære dage os over hovedet; vi magtede dem ikke mere, og det splittede os ad. Alligevel kan vi ikke løbe fra, at uden de andre, var livet tomt.

Vi vil gerne huske de døde for noget godt. Men det var ikke hver dag, vi kom godt ud af det med hinanden. Vi vil gerne holde fast i de lyse minder. Men af og til sætter de mørke dage sig i hjertet og gør os ensomme og tungsindige.

De døde ligger rundt om os. Faktisk ligger de sådan, at deres fødder peger i samme retning som vores, når vi er samlede her til gudstjeneste. Deres fødder peger mod øst. Op mod alteret. Mod solopgangen. Mod Guds opstandelse. Os, der fejrer gudstjeneste, gør det i dag sammen med de døde. Som en stor menighed af levende og døde er vi alle vendt mod solopgangen og opstandelsen. Og midt i billedet står korset. Vi er forbundet med de døde gennem vores fælles historie med dem; men der er mere end historierne, der forbinder os med de døde. Vi er forbundet i korset. Korset er vores opstandeshåb. Korset var det træ, der bar Guds søn. Langfredag slår det rod, og det strækker sine rødder ned i den sorteste muld og forbinder sig med alle, der trænger til liv og håb. *Livstræet* skyder af korsets rod og træet næres af Guds kærlighed; det slår rod og skyder, fordi det bar Guds søn, der elskede så højt, at han gik i døden for sin kærlighed. Træet står der endnu på Golgatha og vidner om en kærlighed, der er større og stærkere end døden. Kærligheden flyder til os nu, som vi sidder her og savner

og sørger, og den kalder os ind i livet og ind i nærværet. Kærligheden kalder os ud af graven til en glædelig opstandelse.

Opstandelse er meget mere end at modtage et liv efter døden – for hvad er det for et liv, vi skal opstå til? Opstandelse er at blive kaldt ud af graven – til et liv, hvor vi er forbundet i kærlighed. Vi hørte den tekst, som vi kalder saligprisningerne, inden prædikenen. De handler om den opstandelse, som var målet med hele Jesu liv. Salige er de barmhjertige, fredsstifterne, de sagtmodige, de retfærdige, de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, de fattige, de sørgende, de renhjertede. Hvorfor? Fordi her er kærligheden. Her er liv, der har livskvalitet for både os selv og vores næste.

De døde ligger rundt om os. I forening med dem, i vores fælles gudstjeneste, bliver vi mindet om, at liv ikke blot er at overleve. Er der en grund til at stå op om morgenen? Det er der ikke, hvis vi bare er små tandhjul i vækstmaskineriet. Men der er en grund til at stå op. For hver morgen bliver vi, sammen med de døde, der ligger

rundt om os, kaldt ud af graven. Og det er det, vi forkynder ved Allehelgen. Vi forkynder, at kærlighed forbinder os. Vi bliver holdt fast på livet. Vi bliver holdt fast på, at det er værd at være der for hinanden; vi bliver holdt fast på, at det er værd at elske, selvom enhver relation altid slutter med døden.

Salige er de sørgende. Det er underlige ord, for der er ikke meget salighed i sorg, synes vi. Men når vi er forbundet med et andet menneske, så slutter forbindelsen med døden, og der er sorg, fordi sorg forbinder os med dem, vi har mistet. Det er heri saligheden findes: Salige er vi, fordi vi er forbundet med andre mennesker. Salige er vi, fordi vi betyder alverden for dem, og fordi de betyder alverden for os. Salige er vi, fordi vi er elskede væsener, og fordi der er mennesker, der har elsket os og kendt os, også de ikke alt for flatterende sider. Salige er vi, fordi vores liv var velsignet med mennesker, der har båret med os, grint med os, grædt med os og båret over med os. Mennesker, der har givet os et velanbragt los bagi, når vi simpelthen var for selvretfærdige, for dovne, for ynkelige eller for

åndssvage. Mennesker, som vi har danset på bordene med, også når der egentlig ikke var noget at fejre. Mennesker, der har investeret sig fuldt og helt i os og givet os deres liv. Og som vi har givet alt, hvad vi havde i os, også ting, vi overhovedet ikke vidste, vi rummede, men som de elskede frem i os.

De døde ligger rundt om os. De er hensovede, siger vi, fordi Jesus Kristus genopvækker dem på opstandelsens dag. Ved dåben satte han et mærke på os. Et kors i panden og på brystet. Det er korset, der forbinder os, for korset betyder at give sig selv til en anden. Men korset forbinder os også i Jesus Kristus. For det er ham, der frelser. Det er ham, vi henvender os til i bønner, som Jesus selv har lært os. I Fadervor. Og bønner lyder her hos os i det lave. Og den svæver på åndedrætsvinger til Gud i det høje, og den følger med de døde ind til den evige hvile.

I lyset af de hensovedes opvækkelse; i lyset af den kærlighed, der forbinder os med vores døde, kan vi selv slå øjnene op til liv og lys, og hengive os til dem, vi deler vores hverdag med. Vi lever spændt ud mellem liv og død, og det

er hengivelsen ... kærligheden, der forbinder det ene med det andet. Det er kærligheden, der er opstandelsen, for det er den, der sprænger dødens lænker og alle grænser, og som korsets eller livstræets kærlighedsrødder strækker sig ud til alt dødt og gør det levende igen, sådan rækker kærligheden ud over døden og gør os levende for hinanden. Amen.